Za zdmi sirotčince čeká
něco horšího než smrt.

Sirotčinec u jezera

přeložil Pavel Kaas

Daniel G. Miller

Sirotčinec u jezera

Copyright © 2024 by Daniel G. Miller

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Pavel Kaas, 2026
Cover © Martin Stehlík, 2026
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2026

ISBN 978-80-277-8520-9 (pdf)

Sirotčinec u jezera

přeložil Pavel Kaas

Daniel G. Miller

VENDETA

Věnováno pohřešovaným dívkám.

Kapitola 1

Ach, ráno…

Existuje něco horšího?

Vždycky jsem záviděla lidem, kteří vyskočí z postele a se širokým úsměvem si jdou ven zaběhat. Bohužel, já taková nejsem. Můj standardní rituál spočívá v tom, že mě z hlubokého spánku probudí písnička z mého Totally '80s mixu. Zvuk „Bette Davis Eyes" mě obvykle navede správným směrem. Pak odložím budík na mobilu – jednou, když mám dobrý den, třikrát, když mám den běžný. V tu chvíli na mě z vedlejšího pokoje zařve spolubydlící Kenny, ať vstanu a vypnu ten zatracený budík. Tehdy se vyhrabu ze své vrzající postele a s jedním okem otevřeným se doplazím do sprchy. Protože mozek mi zatím funguje jen napůl, stojím pod proudem horké vody a pět minut si zpívám „Bette Davis Eyes", než sáhnu po mýdle a šamponu.

Dnešek není výjimkou. Projdu si svou rutinu, obléknu bílou halenku a tmavomodrou pouzdrovou sukni. Po nanesení make-upu – trochu bronzeru, špetka řasenky a šmouha rozjasňovače, aby lícní kosti vynikly – vstoupím do obýváku našeho sdíleného bytu v čínské čtvrti, který je zároveň kuchyní i jídelnou. Tenhle kvartýr byl otevřený koncept, ještě než se tomu začalo

říkat otevřený koncept. Kenny si hoví u skládacího karetního stolku, který jsme povýšili na jídelní stůl, čte a u toho se cpe cereáliemi Froot Loops. Učí se na policejní zkoušky. Představa, že by se z něj stal policista, je pro mě poněkud děsivá. V našem bytě není jediný předmět, který by Kenny Shum od chvíle, co se nastěhoval, neupustil, nepřevrhl nebo rovnou nezničil. Jsem si jistá, že u newyorské policie skvěle zapadne.

Ozve se pípnutí. Upomínka z kalendáře v mobilu. Hergot…, přijdu pozdě na schůzku. Sáhnu do lednice a vytáhnu Red Bull bez cukru. Vím, co si říkáte… To jako vážně, že piju Red Bull už ráno? No, kávu nemám ráda, a když vás práce vyčerpává tak jako mě, uděláte, co je třeba, abyste přežili. Navíc je bez cukru. To mi musíte přičíst k dobru. A ten mochi donut ze včerejška, co právě jím, se sám nespláchne.

Kenny po mně mrkne, usměje se a kývne. Svědkem mé panické ranní rutiny není poprvé.

„Dobré ráno," řekne.

Má černé vlasy, laskavé hnědé oči, kratičký sestřih, který na dotek připomíná tenisový míček, a obličej plochý a kulatý jako lívanec. Připomíná mi asijskou verzi Stay Puft Marshmallow Mana z *Krotitelů duchů*, jen bez námořnické čepice. Podezřívám ho, že ke mně něco cítí, ale dávám si záležet, aby bylo jasné, že z toho nic nebude.

„Dobré ráno. Kolik dní zbývá do zkoušky?" zeptám se s drobky od donutu na rtech.

„Pět. Nemůžu se dočkat, až to bude za mnou."

„Neboj, zvládneš to. Večer tě vyzkouším."

Kennyho oči se rozzáří.

„Díky, Hazel. To by bylo skvělé. Uvařím nám bibimbap."

S Kennym nás spojuje jídlo, hlavně korejské. Připomíná nám domov.

„Mňam. Platí. Tak jo, zvláštní agente K., já vyrážím do kanceláře. Hodně štěstí při učení."

Vyletím ze dveří s donutem a Red Bullem v ruce. Kenny mi ještě něco říká, ale neslyším ho, protože už pádím dolů po schodech našeho činžáku bez výtahu. Bydlíme v pátém patře, což je po náročném dni v práci hotové utrpení.

Seběhnu dolů a vyrazím ven na Mulberry Street. Na chodníku je rušno, všude plno těch ranních nadšenců s úsměvem, který nechápu. Na Manhattanu panuje podmračený podzimní den – dost chladno na to, aby se nepříjemné pachy nešířily tak rychle, ale zároveň dost teplo na příjemnou procházku. Vzduchem se nese vůně z čínských stánků – okouzlující směs ryb, ovoce a květin. Přála bych si mít čas zastavit se a přivonět k těm pomyslným růžím, ale už teď mám zpoždění a tohle není klient, kterého bych chtěla nechat čekat.

Naštěstí je moje kancelář jen pár bloků od bytu. Rychlým krokem projdu Mulberry a zahnu doleva na Canal Street. Moje agentura sídlí ve třetím patře omšelého cihlového domu na Cortlandt Alley, což je taková docela ošuntělá zapadlá ulička. Když jsem podepisovala nájemní smlouvu, byla jsem jediným nájemníkem. V průběhu let to tu ale nějak přišlo do módy – a nastěhovali se sem designéři a módní start-upy. Myslím, že je to první a poslední trend, který jsem kdy odstartovala. Neuplyne den, kdy bych cestou na oběd

nezakopla o nějaké sebestředné módní focení. Ale tohle místo sedí k tomu, co dělám. Dost blízko na to, abych mohla dojít pěšky, ale dost daleko, aby ti pochybní klienti, co si mě najímají, nezjistili, kde bydlím.

Když už mluvíme o pochybných existencích – je čas sejít se s klientem. Přiložím kartu ke čtečce u vchodu a vyběhnu po ošlapaných dřevěných schodech. Další schody. Udržují zadek v kondici. Zahnu za roh schodiště – a tam mě čeká nevítaný pohled.

„Jdete pozdě," řekne Gene Strauss.

Gene se hrbí na lavičce před mou kanceláří, kapky potu se mu sbíhají mezi lesklými černými, leč kvapně ustupujícími vlasy. Má na sobě hnědo-žlutě proužkovanou košili zapnutou o dva knoflíky méně, než by bylo vhodné, takže odhaluje husté chlupy na hrudi. Klouby jeho tlustých, masitých prstů s masivními zlatými prsteny zapraskají, než si ruce položí na převislé břicho. Přišel zjistit, co je s jeho ženou – a já si nemůžu pomoct, pořád mi běží hlavou: *Kdo by si proboha vzal takového chlapa?*

Na chvíli se zastavím, abych popadla dech.

„Omlouvám se, pane Straussi. Jak jste se dostal do budovy?"

Postaví se a v úsměvu odhalí nepřirozeně velké špičáky v obličeji protáhlém tak, že nápadně připomíná krysí tlamu.

„Neřešte, jak jsem se sem dostal. Máte pro mě něco?"

Nevím, co si mám myslet o tom, že se kdokoli může dostat do údajně zabezpečené budovy, kde sídlí moje kancelář, ale rozhodnu se to teď neřešit. Nechci s ním trávit víc času, než je nutné. Bohužel je momentálně mým jediným klientem, takže to nutné je.

„Ano, pane Straussi, mám zprávu, kterou jste si objednal. Pojďme to probrat uvnitř."

Vytáhnu klíč a odemknu dveře. Když je otevírám, pohlédnu na nápis na matném skle: „Hazel Choová – soukromá vyšetřovatelka." Zní to tak oficiálně, tak drsně. Když jsem byla malá, s tátou jsme sledovali staré filmy s Humphreym Bogartem a já se zamilovala do detektiva Sama Spadea z *Maltézského sokola*. „Čím lacinější gauner, tím okázalejší řeči." Jednou chci pronést větu, jako je tahle. Kdyby tak moji klienti věděli, že bydlím jen pár bloků odsud, v domě, který mělo město už dávno určit k demolici.

„Posaďte se, pane Straussi," řeknu, zavřu za ním dveře a ukážu na jedno z dvou kožených křesel naproti mému stolu. Nemám moc věcí, na které bych byla pyšná, ale moje kancelář mezi ně patří. Se sestrou Christinou jsme ji zařizovaly v začátcích mé detektivní kariéry, kdy jsem si myslela, že budu jako Veronica Marsová, Thomas Magnum nebo někdo podobný. Vybrala jsem všechny úspory do mrtě a koupila nádherná bílá křesla a skleněný stůl se zlatým lemováním. Namontovaly jsme vestavěné knihovny a naplnily je knihami, které – jak stále doufám – jednou přečtu. S tátou jsme vymalovali stěny uklidňující tmavě modrošedou barvou, zatímco Christina koukala do telefonu a předstírala, že pomáhá. Moje detektivní licence visí za stolem v rámu, který by se víc hodil k Van Goghovi. Tenkrát jsem netušila, že moje práce bude připomínat spíš příručku *Jak odhalit pojistný podvod* než detektivní seriál *Magnum*.

„Než začneme, mohu vám něco nabídnout? Kávu, vodu, limonádu?" snažím se.

Zprávy, které mu nesu, nejsou dobré, tak doufám, že káva by je mohla pomoci trochu zjemnit. Možná bych do ní měla přimíchat sedativum.

„Ne. Jen mi dejte tu zprávu."

Má silný přízvuk prozrazující původ z jižní Filadelfie a odpovídající šarm.

„Dobře, jak chcete."

Vytáhnu manilovou složku ze své plátěné pracovní tašky a položím ji na stůl před sebe. Dřív jsem klientům ukazovala zprávy a fotky na počítači nebo je posílala e-mailem, ale zjistila jsem, že když jim ukážu papírové kopie, méně často se uchylují k popírání. Takhle to působí reálněji.

„Pane Straussi, najal jste si mě, protože jste chtěl vědět, jestli má vaše žena poměr. Stručně řečeno: ano. Podle vašich instrukcí jsem sledovala Emily minulý čtvrtek a pátek, když jste byl mimo město. V obou případech večeřela s jistým mužem. Večeře byla zjevně osobní. Žádné notebooky, dokumenty ani jiné pracovní pomůcky. Po večeři odešli. Sledovala jsem jejich auta, jela stejným směrem a nakonec dorazila k jeho domu."

Otevřu složku a podám mu zprávu. Přeskočí text a rovnou listuje fotkami. Vždycky listují rovnou fotkami. Jak jeho tlusté, chlupaté prsty obracejí snímky jeho ženy v náručí jiného muže, sleduji, jak v něm narůstá vztek. Zaťaté prsty svírají fotografie. Obličej se mu barví do nebezpečně fialového odstínu a nohy mu poskakují jako pračka na nejvyšší otáčky. Pak se jeho oči zvednou od fotek ke mně.

Oči démona.

„Ty couro zasraná," řekne mi a zjevně si vychutnává každé slovo. Tváří se mu rozlije zlověstný úsměv.

„Promiňte… cože?" Nejdřív si myslím, že jsem se přeslechla. Určitě řekl *Ta coura zasraná*. Přehraju si to v hlavě. Ne. Řekl *Ty couro zasraná*.

Zvedne se z křesla a hodí mi fotky do obličeje. Na čele mu nabíhá žíla. „Ty fotky jsou falešný. Vážně si myslíš, že mi dáš pár fejkových snímků a já ti poděkuju a zaplatím těžce vydělaný prachy? Myslíš si, že jsem idiot?"

Když jsem sledovala paní Straussovou, zdálo se mi, že má na zápěstích modřiny, ale nebyla jsem si jistá.

Teď už si jistá jsem.

Pomalu vstanu a zvednu dlaně, abych ho uklidnila. Nebylo by to poprvé, co by se některý můj klient pokusil zastřelit posla špatných zpráv. Samozřejmě, žádný z nich nebyl tak velký jako Gene Strauss.

„Ujišťuji vás, že ty fotky jsou pravé. Mrzí mě, že vám musím sdělit špatné zprávy, ale je to pravda."

Namíří na mě tlustý prst. Hlučně, rychle dýchá nosem.

„Nelži mi."

„Nelžu vám. Viděla jsem už hodně takových případů. Možná to bude chtít čas, ale můžete s–"

Popadne jedno z křesel a mrští jím o knihovnu. Příručky pro soukromé vyšetřovatele se sesypou na podlahu. Ohlédnu se na něj. Z čela mu stéká pot. Zaměřím se na jeho oči. Připomínají mi zraněného psa, kterého jsem kdysi našla v lese za domem mých rodičů: byl poraněný, vyděšený, vzteklý, nepředvídatelný. Pohlédnu na svou tašku. Můj paralyzér je uvnitř, jen pár desítek centimetrů ode mě.

„Chci zpátky zálohu."

Narovnám se a zavrtím hlavou.

„To nemůžu, pane Straussi."

Co mu neřeknu, je, že jeho padesátiprocentní záloha už je v tahu a že jsem počítala s druhou platbou, abych pokryla nájem na tenhle měsíc.

Zatíná pěst a vykročí vpřed. Obchází stůl. Na krku mu pulzuje tepna. Jde po mně.

Oči mám stále upřené na něj, ale ruka se pomalu sune k paralyzéru. Ten pohled znám. Je to pohled predátora, který hledá slabinu.

V přízemí bouchnou dveře. Přestaneme na sebe zírat. Strauss ustoupí o krok a naslouchá. Po schodech klapou podpatky. Jedinými dalšími zvuky je naše dýchání. Nejraději bych utekla, ale pokud chcete být soukromá vyšetřovatelka, tenhle luxus si nemůžete dovolit. To je přesně to, co chtějí. Chtějí, abyste utekli. Chtějí, abyste se báli. Chtějí, abyste to vzdali. Chtějí, abyste se rozbrečeli. Slyším, jak se otevírají dveře na mém patře, a pak klepání na dveře kanceláře. Vydechnu. Nevím, kdo to je, ale nemůže to být horší než být sama s tímhle zvířetem.

„Kdo je to?" řeknu. Hlas se mi zadrhne v krku.

„Madeline Hemsleyová," ozve se povýšený hlas za dveřmi.

V hlavě zapátrám, jestli si k tomu jménu dokážu přiřadit obličej, ale žádná Madeline Hemsleyová mi nic neříká.

„Kdo?"

Dveře se otevřou a ona vpluje dovnitř a s ní i oblak vůně drahého parfému. Je pravým opakem Gena

Strausse: štíhlá, dokonale upravená, oblečená v padnoucím kostýmku, ze kterého čiší peníze – něco, co zoufale potřebuju. Je mladá, ale zjevně už má za sebou pár dávek botoxu. Bledá kůže na čele svítí pod hřívou blond vlasů. Všechno na ní je ostré. Nos, lícní kosti, řeč, pohled. Ale co ji odlišuje, to jsou oči – ledově zelené a pronikavé. Zaplaví mě pocit úlevy, že je v místnosti další žena.

Madeline věnuje Genovi pohrdavý pohled, aniž by tušila, do čeho právě vstoupila.

„Omlouvám se, že ruším, ale opravdu s vámi musím mluvit." Vypadá na něco přes třicet, ale mluví jako aristokratka v nejlepších letech.

Madelinino přezírání jen přilévá olej do ohně Genova vzteku. Sleduji, jak mu zorničky těkají mezi mnou a Madeline; zjevně kalkuluje, jestli by si neměl vybít vztek na nás obou. Přimhouřím oči a zavrtím hlavou. Beze slov mu naznačuji, že to nestojí za to. Po několika nekonečných vteřinách mu ochabnou ramena a obličej se uvolní. Není to žádný výlupek inteligence, ale je dost chytrý, aby věděl, že tohle pro něj dobře neskončí. Bude muset bojovat jindy. Přesto neodejde bez posledního slova. Ukáže na mě.

„Tohle není konec."

Namíří na mě svůj tlustý prst a nechá hrozbu doznít, pak se otře o Madeline a práskne za sebou dveřmi.

Kapitola 2

„Odporný chlap," řekne Madeline. Podá mi ruku, ovšem dlaní dolů, jako by si ji chtěla nechat políbit.

Nevěřícně na ni zírám. Chlap mi právě zdemoloval kancelář a evidentně se chystal zaútočit – a ona se chová, jako bychom si dávaly čaj v golfovém klubu. Zvednu oči ke stropu, snažím se popadnout dech a potlačit frustraci. V hrudi mi kypí směs emocí. Vztek na Gena Strausse za to, co se mi pokusil udělat. Zklamání ze sebe samé, že jsem nebyla lépe připravená. Frustrace z toho, že mám každý den pocit, že jsem jen krůček od toho, aby mě zardousil nějaký zakomplexovaný impotent. Ale žádná z těch myšlenek mi teď nepomůže. Teď se musím vypořádat s touhle porcelánovou panenkou před sebou.

Přijmu podávanou ruku. Ta moje se třese a je zpocená – a podle Madelinina výrazu vidím, že si toho všimla. Opřu se o stůl, abych se uklidnila.

„Omlouvám se, slečno…?" V tom zmatku jsem její jméno už zapomněla.

„Hemsleyová."

„Slečno Hemsleyová. Budu vás muset požádat, abyste přišla jindy. Jak asi vidíte, zastihla jste mě v nevhodnou chvíli."

Cítím, jak se mi do očí derou slzy, a tak se otočím k oknu. Pořád se snažím zpracovat, co se právě stalo, a je mi jasné, že tahle žena mi soucitnou vrbu dělat nebude.

V odrazu skla vidím, že pohlédne na hodinky. „Musím trvat na tom, abychom to projednaly teď."

Otočím se zpět a sleduji, jak zvedá křeslo, které Strauss převrhl, a staví je na místo, než se posadí. Neprojeví žádnou starost ani zájem o to, proč křeslo leželo na zemi; prostě ví, že potřebuje místo k sezení, a to je to jediné, co ji zajímá. Ten nedostatek empatie je až znepokojivý. Tenhle typ bohatých lidí už jsem měla tu čest poznat. Skoro jako by si užívali, že vás obtěžují. Dává jim to pocit výjimečnosti, důležitosti. Vzpomínám si, jak jsem jako teenagerka obsluhovala v místním golfovém klubu a jedna dámička mě tam donutila umíchat jí tatarskou omáčku z toho, co dům dal – prostě jen proto, že mohla.

„Už jsme se někdy potkaly?" zeptám se.

Znechuceně si odfrkne, jako bych se jí zeptala, jestli si se mnou nechce zahulit crack.

„Ne, slečno Choová, nepotkaly."

V místnosti visí trapné ticho a já si uvědomím, že tuhle ženu z kanceláře nevystrnadím, dokud si nevyslechnu její srdceryvný příběh o nevěrném manželovi nebo zrádné tchyni. Sehnu se a sbírám fotky, které Strauss rozházel po podlaze. Pak sáhnu po kapesníku a otřu si oči, ale třes rukou nezmizí. Zdá se, že jí je to jedno.

„Můžete mi říkat Hazel. Co pro vás mohu udělat, slečno Hemsleyová?"

„Samozřejmě, Hazel."

Všimnu si, že mi nenabídla, abych jí říkala Madeline. Překvapení se nekoná.

„Hazel, jsem tu, protože potřebuji vaši pomoc. Moje kmotřenka zmizela."

Opřu se v křesle. To jsem nečekala. Případy kmotrů nejsou v soukromém vyšetřování zrovna běžné.

„Vaše kmotřenka? Kdy zmizela?"

Vytáhne z měkké černé kožené kabelky fotografii a podá mi ji oběma rukama jako drahocenný šperk. Dívce na snímku je tak třináct nebo čtrnáct. Vidím tmavé oči, jemně hnědou pleť, záplavu kudrnatých vlasů a elektrizující úsměv plný radosti a energie mládí. První, co si uvědomím, je údiv, že Madeline má černošskou kamarádku – a dokonce takovou, která ji má ráda natolik, aby jí svěřila roli kmotry. Zářivé květované šaty zvýrazňují dívčinu tvář. Úsměv je jasný a nevinný, ale v očích se zračí moudrost, jako by jejich majitelka už něco zažila, ale nechává si to pro sebe.

„Zmizela před šesti měsíci," řekne Madeline.

„Před šesti měsíci?" Obočí mám v tu chvíli někde na čele. „Slečno Hemsleyová, při pátrání po pohřešované osobě je nejdůležitějších prvních osmačtyřicet hodin. Pak už je to jako hledat jehlu v kupce sena. A po šesti měsících už není co vyšetřovat."

Madeline semkne rty a zadívá se kamsi skrze mě. Pak si zkontroluje nehty, jako bych ji nudila.

„Vím o tom. Ale už se stalo."

„Co rodiče?"

Opráší neviditelné smítko z kalhot kostýmku.

„Jsou mrtví. Je sirotek."

„Jak zemřeli, pokud se mohu zeptat?“

„Při autonehodě, když byla ještě miminko.“

Připadám si jako při křížovém výslechu svědkyně protistrany. „To je mi líto. Byla jste příbuzná?“

„Ne, jen blízká přítelkyně.“

„Má ještě jiného kmotra?“

„Ne.“

„Takže jste její jediný zákonný zástupce?“

Ztuhnou jí rysy. „Ne. Bydlela v sirotčinci – nebo teď tomu asi říkají dětský domov, ale zařízení každopádně slouží dětem, které přišly o rodiče nebo mají jiné rodinné problémy.“

Zavrtí se v křesle, jako by čekala otázku, která musí přijít.

„Proč byla v dětském domově? Proč nežije s vámi?“

Madelinin pohled sklouzne ode mě k oknu, zatímco se ztrácí ve vzpomínkách. Zjevně váhá, co říct.

„Můj životní styl není vhodný pro dítě. Kromě toho tam má lepší život, než bych jí kdy mohla nabídnout, a zajistila jsem jí tu nejlepší možnou péči. Je to nejlepší zařízení na venkově státu New York.“

Jakmile zaslechnu slova *na venkově*, vstanu od stolu. Mám tak akorát dost téhle ženské, která je příliš chladná na to, aby se starala o svou chudou osiřelou kmotřenku.

„No, moc dobře se o ni asi nestarali, když zmizela, že? Omlouvám se, ale budete si muset najít někoho jiného. Pracuji výhradně ve městě, ne mimo. A vzhledem k tomu, kolik času už uplynulo, pochybuji, že bych pro vás mohla něco udělat. Nemám ani auto.“

Na okamžik jí spadne maska a já si všimnu zachvění rtů. Polkne a rovněž se postaví. Chytí mě oběma

rukama za pravačku a předkloní se ke mně. Tyhle ruce nikdy nepracovaly, ale stisk naznačuje odhodlání.

„Prosím, Hazel. Zaplatím vám auto i veškeré výdaje. Vím, že je to sázka naslepo, ale je to jediné, co mi zbývá."

Prohrabe se kabelkou a vytáhne obálku plnou hotovosti. Nevím, kolik v ní je, ale je to výrazně víc, než mám na účtu – tam je přibližně 172 dolarů. Kenny viděl můj výpis z účtu před pár dny a doslova se rozesmál.

„Tohle by vám mělo pro začátek stačit. Můj asistent vám dnes nebo zítra doručí dalších pět tisíc. Pokud ji najdete do konce příštího týdne, dám vám sto tisíc dolarů."

Musím se přemáhat, aby mi nespadla čelist. Sto tisíc dolarů by mi změnilo život. Mohla bych splatit dluhy, zaplatit nájem, zrenovovat kancelář, zaplatit reklamu, brát lepší případy, odmítat takové klienty, jako je Gene Strauss – stát se soukromou vyšetřovatelkou, jakou jsem vždycky chtěla být. Ale jen pokud tu dívku najdu do konce příštího týdne, což není zrovna moc času.

„Co když ji nenajdu?"

„Pak si najmu jiného soukromého vyšetřovatele. Nejste první a nebudete poslední – pokud ji nenajdete."

„Slečno Hemsleyová, to není ani zdaleka dost času na tak složitý případ, zvlášť když už tolik času uplynulo. Může to trvat týdny. Měsíce. A ani tehdy nemohu zaručit, že ji najdu."

„Je mi líto. Takové jsou moje podmínky. Můj otec říkával, že tikající hodiny zaostřují mysl. A pokud to nestačí, soudě podle vaší kanceláře by peníze měly být dostatečnou motivací."

Znovu si ji prohlédnu a všimnu si zarudlých koutků očí a krvavého bělma. Ona plakala. Pak pohledem sklouznu ke stohu nezaplacených účtů na stole. Nemůžu si dovolit tuhle nabídku odmítnout – ani žádnou jinou. Tipuju, že Gene Strauss se svým doplatkem nebude zrovna chvátat. Ale pořád potřebuji vědět víc.

„Co policie?"

„Nahlásila jsem to. Provedli důkladné vyšetřování, ale upřímně, nemyslím si, že to byla zrovna jejich priorita. Řekli mi, že nejspíš utekla a brzy se vrátí. A už jsou to celé měsíce."

„A jiný soukromý vyšetřovatel? Zmínila jste, že nejsem první."

„Zkusila jsem jiné. Jsou neschopní. Selhali."

„I tak – promluvit si s nimi by mi mohlo ušetřit čas. Budu potřebovat jejich jména a kontakty."

„Obávám se, že to nepůjde. Chci nový pohled."

Její slova visí ve vzduchu, podkreslována jen vzdáleným houkáním sirény za oknem. Z mé zkušenosti, když někdo najal víc soukromých vyšetřovatelů po sobě, došlo k jedné ze dvou věcí – nebo k oběma: Případ byl neřešitelný nebo se s klientem nedalo spolupracovat. Tipuju, že tady platí obojí. Všechno na téhle situaci mi říká, že bych měla jít od toho. Ale myšlenka na tu krásnou malou osiřelou holku mě neopouští. A upřímně – držím v ruce obálku plnou peněz a ty opravdu potřebuju. Položím před Madeline telefon.

„Souhlasíte s nahráváním?" Zákony státu New York vyžadují souhlas.

„Ano, souhlasím."

„Dobře. Řekněte mi všechno, co víte."

Otevírám notebook a chystám se dělat si poznámky. Vidím, jak se koutky Madelinin ých úst zvedají. Položí kabelku na židli vedle sebe, jako by pokládala prsten na polštářek, a zhluboka se nadechne.

„Bohužel toho moc nevím. V pondělí ráno jsem byla doma. Právě jsem dokončila ranní HIIT trénink a připravovala si obvyklé espresso, když mi zavolali ze Svaté Anežky – tak se jmenuje ten dětský domov –, kde Mia bydlela. To je její jméno. Mia. Mia Rossová."

Na okamžik se jí zadrhne hlas, ale rychle se vzchopí.

„Pokračujte."

„Ředitel domova, Thomas Mackenzie – starý rodinný přítel –, mi oznámil, že Mia zmizela, a zeptal se, jestli se mi neozvala."

„A ozvala se?"

„Ne. Jak si asi dokážete představit, ta zpráva mě dost zasáhla a řekla jsem mu, že okamžitě přijedu. Odmítl to a snažil se mě uklidnit. Tvrdil, že to není nutné, že Mia se nejspíš jen toulá po rozlehlém areálu a že ji brzy najdou. Slíbil, že zavolá, jakmile se objeví. Zůstala jsem doma, nedala telefon z ruky a celý den zírala z okna – ale telefon nezazvonil."

„Co jste udělala pak?"

Madeline protočí oči, jako by ji opakování příběhu už unavovalo. „Zavolala jsem do Svaté Anežky, samozřejmě. Thomas mi sdělil, že stále prohledávají areál a kontaktují sousedy. Zeptala jsem se, jestli bychom neměli zavolat policii, a on řekl, že zatím ne – že bychom měli počkat alespoň osmačtyřicet hodin."

Napíšu si poznámku tučným písmem. Divné, že se bránili zapojení policie.

„Dobře. Co se stalo po těch čtyřiceti osmi hodinách?“

„Nic. Právě to bylo tak frustrující. Moje kmotřenka je nezvěstná, a Thomas po osmačtyřiceti hodinách nemá ani tolik slušnosti, aby mi zavolal s nějakou aktualizací. Řekla jsem si, že toho mám dost, a zavolala jsem policii.“

Klepu do klávesnice a oči mi těkají mezi obrazovkou a Madeline, aby viděla, že ji poslouchám. Většina soukromých detektivů jsou muži – a muži často neposlouchají. Tohle je jedna z mých mála konkurenčních výhod.

„Povězte mi o kontaktu s policií.“

Madeline znovu sáhne do kabelky a vytáhne vizitku z peněženky. Podá mi ji. Na kartičce stojí: *Detektiv Robert Riether*.

„Zavolala jsem policii a oni mě odkázali na tohohle detektiva, nějakého Riethera. Zapsal si moje údaje a řekl, že zahájí vyšetřování.“

„A zahájili ho?“

„Ano. Musím uznat, že navštívil domov, prohlédl Miin pokoj, mluvil se zaměstnanci a prošel areál.“

Zvednu obočí. „To vám řekl? Policie obvykle nekomentuje probíhající vyšetřování.“

Madeline se ušklíbne, jako by ji moje otázky obtěžovaly. „Vlastně ne. Dozvěděla jsem se to z domova. Thomas mi druhý den celý rozhořčený volal. Řekl, že bylo předčasné zapojit policii a že by ocenil, kdybych ho předem upozornila, že přijdou. Odpověděla jsem mu, že kdyby věděl, kde jsou děti, které má na starosti, nemuseli bychom policii zapojovat vůbec. Od té doby mi už nezvedl telefon.“

V poznámkách si podtrhnu jméno *Thomas Mackenzie*. „To bude asi zlatíčko."

Madeline souhlasně přimhouří oči. Zřejmě její verze spikleneckého smíchu.

„Není úplně špatný. Jen trochu bručoun a je na Svatou Anežku nesmírně pyšný."

„A volal vám detektiv Riether někdy?"

„Ano. Ze začátku byl velmi vstřícný, volal mi, aby mě informoval, že policie případ vyšetřuje. Samozřejmě mi nemohl sdělit žádné podrobnosti, ale zdálo se, že má skutečný zájem najít Miu a že se snaží případ vyřešit. Kladl správné otázky a opravdu se do toho ponořil, ale –"

„Pokračujte."

„Ale pak prostě… vyšuměl. Přestal mi volat, a když jsem volala já jemu, trvalo mu celé dny, než se ozval, nebo se neozval vůbec. Když už jsem s ním mluvila, říkal, že stále aktivně vyšetřují, ale že oddělení má omezené zdroje a ty byly přesunuty na ‚naléhavější záležitosti'. Co může být důležitější než pohřešovaná malá holčička?"

Otočím křeslo od počítače a podívám se přímo na Madeline. Svraštělé čelo vypovídá o opravdové starosti a já ji chápu. Jedna z nejtěžších věcí na vyšetřování případů pohřešovaných osob je, že policie nemůže sdílet informace, aby neohrozila vyšetřování. A vy je nechcete otravovat natolik, aby s vámi přestali spolupracovat. Zbývá vám jen doufat a čekat. Já tahle omezení nemám, takže pokud nic jiného, mohu Madeline nabídnout klid tím, že jí sdělím vše, co zjistím. Ale nejdřív musím vědět víc o té dívce.

Předkloním se v křesle.

„Povězte mi o Mie víc."

Madelinina tvář zjihne a její smaragdové oči se zamlží vzpomínkami. Bolestně se usměje.

„Je to ta nejkrásnější holčička, Hazel. Má úžasný rošťácký úsměv, a kamkoliv vejde, jako by se tam rozsvítilo. Od personálu jsem se dověděla, že je to pěkná šprýmařka. Znáte to, umělý hmyz v cereáliích, potravinová fólie na kohoutku a podobně. Miluje hudbu a je největší fanynkou Olivie Rodrigo – nebo si to alespoň myslí. Já tomu nerozumím. Na mě je to moc afektované. A neexistuje hra nebo sport, kterým by se vyhnula. Miluje tenis. Venku by byla celý den, kdyby mohla."

Vytáhne telefon z kabelky a začne listovat galerií. Každé klepnutí na displej je chirurgicky přesné.

„Chce být zpěvačkou. Má nádherný hlas a na pódiu je to opravdová osobnost."

Madeline stiskne přehrávání videa a podá mi telefon.

Mia stojí sama uprostřed starého dřevěného jeviště, které podle všeho patří dětskému domovu. Za ní z trámů splývají temně fialové sametové závěsy. Video je zrnité, ale i přes rozmazaný obraz chápu, jak to Madeline myslela. Mia drží hlavu vztyčenou a stojí sebejistě, jako by tam patřila odjakživa. Vlasy jí trčí z jasně růžové čelenky, jako by sršely její vlastní energií. Reflektor odráží jiskru v jejích očích i zářivě bílý úsměv dětských úst s velkými zuby. Na rozdíl od recitálů mých neteří, kde rodiče brebentí a přetlačují se o lepší úhel pro video svého „výjimečného" dítěte, tady publikum sedí tiše a soustředěně, jako by vědělo, že uvidí něco zvláštního. Začne zpívat a já se usměju – je

to jedna z mých oblíbených: „Time After Time“ od Cyndi Lauperové. Zpívá ji bez hudebního doprovodu, což slovům dodává hloubku a sílu.

Její hlas se nese ztichlým prostorem, krásný a tklivý. Soprán s nádechem hloubky. Možná je to tím, co jsem právě zažila s Genem Straussem, ale když slyším hlas téhle dívky, nemůžu si pomoct – dojímá mě to. Pokud se rychle nesrovnám, Madeline si bude myslet, že jsem troska.

Pohlédnu na Madeline a vidím, že i na ni to působí. Odkašlu si a snažím se vrátit zpět k věci.

„Kolik jí je?“

„Třináct. Za měsíc jí bude čtrnáct.“

„Jak často jste ji navštěvovala?“

„Zhruba jednou za čtvrt roku. Vzala jsem ji do kina nebo jsme si zašly na zmrzlinu.“

„Měla nějakého přítele nebo tajnou lásku? Někoho, s kým by mohla utéct?“

„O ničem nevím.“

Píseň pokračuje v pozadí. Mia zpívá ty slavné verše: o tom, že je ztracená; o tom, že když se podíváš, můžeš ji najít.

Jestli tohle není znamení, tak už nevím co.

Skousnu ret a natáhnu ruku.

„Dobře, slečno Hemsleyová. Beru to.“

Na její tváři se mihne nadšený úsměv, než se vzpamatuje. Vyskočí ze židle a urovná si sako. Natáhne ruku a já ji přijmu – s pocitem, že jsem právě uzavřela smlouvu s ďáblem.

„Děkuji, Hazel,“ řekne, zatímco sbírá kabelku a míří ke dveřím. Zdá se, že se snaží zmizet dřív, než si to

rozmyslím. „Ještě dnes budete mít auto a další prostředky na výdaje."

„Děkuji. Vážím si toho. A prosím, pošlete mi to video a jakékoli další fotky nebo záznamy, které k ní máte."

Vezme za kliku, narovná se a znovu nasadí diktátorský tón.

„Samozřejmě. Ale očekávám zprávu do osmačtyřiceti hodin."

Přikývnu. S touhle ženskou to prostě nebude jednoduché.

Zavře za sebou dveře a já se zhroutím do křesla. Mysl mi jede na plné obrátky, myšlenky se přebíjejí, zatímco zvažuju případ. Na Madeline je něco, co mě znervózňuje, a nemůžu se zbavit pocitu, že jsem byla vtažena do něčeho mnohem složitějšího, než co mi zatím řekla. Přesto mě právě tahle nejistota přitahuje. Proto jsem se stala soukromou vyšetřovatelkou – abych řešila případy, jako je tenhle.

„Osmačtyřicet hodin," zašeptám si pro sebe.

Nejvyšší čas pustit se do práce.

Kapitola 3

Snažím se pracovat, ale nejde to. Pořád vstřebávám, co se právě stalo. Deset minut zírám na plochu svého počítače. Tapetu tvoří moje fotka z doby asi tak před deseti lety a patnácti kily. Znáte ten výraz „Ta ženská má tělo, co se nevzdává“? No, moje se vzdalo – hned po promoci. Ne že bych byla přímo neatraktivní, ale když jste bývali víc fit, všechno na vás vám najednou připadá jako úplná bída. Na té fotce jsem s kamarádkami na pool party v Las Vegas, mám na sobě děsivě titěrné bikiny, černé vlasy se mi lesknou na slunci, z mandlových očí mi srší sebevědomí, jsem opálená, trochu moc hubená a překypuju optimismem.

Ach, jak hluboko padli ti kdysi mocní.

Ale tu fotku vlastně nevnímám. Nevnímám vůbec nic. Jsem pořád ještě otřesená po tom krátkém setkání se Straussem. Pokaždé, když se snažím soustředit na ten nový případ, rozptýlí mě vrzání schodů nebo vítr hvízdající skrz špatně izolovaná okna. Slova *tohle není konec* mi znějí v uších.

Připomíná mi to dobu, kdy jsem nebyla tak připravená. To je něco, co nepochopíte, dokud vás někdo nenapadne. Moji rodiče ani sestra to nepochopili nikdy. Útok nekončí tím, že skončí samotné napadení.

Zůstává s vámi, schovaný za každými dveřmi, které otevřete, za každým rohem, který minete, pronásleduje vás i ve snech. Mně už se to jednou stalo. Právě proto jsem se rozhodla pro tuhle práci – a právě proto s ní nikdy nepřestanu.

Můj mentor Perry Johnson mi vždycky říkal: „Ve chvíli, kdy se přestaneš učit, přestaneš být dobrou vyšetřovatelkou." Takže se rozhodnu přestat rozjímat a začít se učit – o Madeline –, abych se rozptýlila. Rychlým průzkumem na internetu zjistím, že je přesně taková, jakou jsem si ji představovala. Je jí třicet šest a pochází z bohaté rodiny ze severu státu. Její pradědeček zbohatl na pašování alkoholu, dědeček pak pokračoval v tradiční praxi boháčů – praní špinavých peněz skrz „vážené" podnikání například v realitách, což Madelinin otec převzal a nakonec se stal jedním z největších vlastníků pozemků v oblasti Lake George. Matka je v domácnosti a Madelinin hlavní „obor" je newyorská společenská smetánka. Neexistuje gala nebo charitativní akce, které by se neúčastnila, a pravidelně se objevuje ve společenských rubrikách. Nikdy se nevdala a nemá děti, což je trochu překvapení – dokud si neuvědomíte její povahu. Její milostný život se zdá být jedinou oblastí, kterou bulvár nepropral. I když není zrovna vzorem ctnosti, v jejím životě se nenajde nic nezákonného, co by naznačovalo, že je v tomto případu něčím víc než jen znepokojenou kmotrou. Možná mi policie řekne něco jiného.

Vezmu telefon a zvednu vizitku toho policisty. Zachytím závan Madelinina parfému. Nepříjemná připomínka. V takovýchto situacích je jednání s policií

delikátní hra, která se liší podle oddělení i jednotlivého důstojníka. Oficiální postup obvykle zakazuje komentovat otevřené vyšetřování nebo sdílet informace se soukromými vyšetřovateli. V určitých případech – třeba když se s policistou znáte nebo když potřebují pomoc – vám však poskytnou relevantní informace, nebo pokud máte opravdu štěstí, sdílí s vámi celý spis. Samozřejmě že v Lake George nemám žádné kontakty. Protože ale jde o policejní sbor na malém městě, doufám, že uvítají pomoc. S tou nadějí v mysli vytáčím číslo.

Zavřu oči, abych se uklidnila. Už jsem vedla snad milion takových hovorů, ale nikdy jsem si na ně nezvykla. Máma říká, že to je ta mileniálka ve mně.

„Úřad šerifa, jak vám mohu pomoci?“ ozve se milý hlas na druhém konci. Příjemné překvapení. Jsem zvyklá jednat s newyorskou policií, jejíž jednání po telefonu bych popsala v nejlepším jako strohé.

„Dobrý den, mohla bych prosím mluvit s detektivem Rietherem?“ zeptám se.

„Ano, přepojím vás.“

Telefon dvakrát zavrní, než to někdo zvedne.

„Detektiv Riether,“ ozve se hlas na druhé straně. Slyším mlasknutí právě konzumovaného jídla v detektivových ústech.

„Dobrý den, detektive, jmenuji se Hazel Choová. Jsem soukromá vyšetřovatelka a pracuji pro Madeline Hemsleyovou na případu pohřešované Mii Rossové.“

Dám mu chvíli na reakci, ale na lince panuje ticho. Zrovna vřelá reakce to není. Další důvod, proč nesnáším telefonáty. Při osobním rozhovoru, když někdo

mlčí, mlčíte taky, dokud to ten druhý vydrží. Po telefonu to nefunguje. Druhá strana si může klidně myslet, že je špatné spojení.

„Každopádně mám za to, že jste to vy, komu byl případ přidělen, takže jsem se s vámi chtěla spojit kvůli spolupráci."

„Hmm." Slyším křupnutí jablka. „Omlouvám se, ale jistě víte, že nemůžeme komentovat probíhající vyšetřování."

Cítím, jak se mi na čele dělají vrásky. „Počkejte, takže stále vyšetřujete? Madeline mi naznačila, že případ je uzavřený."

„Ne, stále je aktivní."

Tenhle detektiv mluví, jako by mu účtovali každé slovo. Připadám si, jako když jsme volávali máminým rodičům do Koreje. Nikdy nedokázali pochopit, že mezinárodní hovory už nestojí pět dolarů za minutu. Napiju se Red Bullu v naději, že kofein mi pomůže najít způsob, jak tuhle sfingu rozmluvit.

„Podívejte, detektive, nechci vám dělat potíže. Jsem si jistá, že jste zmizení Mii důkladně prošetřil. Jen se chci ujistit, že neduplikuji práci nebo se někomu nepletu pod nohy. Je nějaká informace, kterou byste mohl sdílet ohledně vyšetřování nebo jakýchkoliv stop?"

Detektiv mlčí, ale já si přesto užuž začínám myslet, že jsem našla skulinu v té zdi. Pak však pronese: „Omlouvám se. Nemůžeme komentovat probíhající vyšetřování."

To, jak to řekne, mi nahání husí kůži. Zní to robotický, naučeně – jako by něco skrýval. To, že případ není

uzavřený, jen prohlubuje mé podezření. Zajímalo by mě, co zjistili. Každopádně, tenhle chlap mi to neřekne. Ale kde je kouř, tam bývá oheň.

„Děkuji za váš čas, detektive."

Detektiv Riether zavěsí bez jediného slova. Zřejmě už vyčerpal limit.

Kapitola 4

Položím telefon a rozhlédnu se po své kanceláři. Pořád má své kouzlo, ale stejně jako můj život upadla do stavu zanedbanosti. Police pokrývá prach. Rohy křesel už protrhly čalounění a odhalují levnou látku pod ním. Na šedém koberci jsou skvrny a zjevné známky opotřebení. Když vidím, co se stalo s mou kanceláří, připadá mi to, jako bych se dívala do zrcadla. Je mi třicet, jsem bez peněz, nemám žádné klienty a jsem sama. Jinak to ale zvládám skvěle.

Nebývalo to takhle vždycky. Pohledem se vrátím k fotografii na ploše počítače a vzpomínám na dobu, kdy jsem byla studentkou s vyznamenáním a před sebou měla zdánlivě neomezenou budoucnost. Vedla jsem klub Legal Eagles a byla hvězdou simulovaných soudních procesů. Svět se zdál jednoduchý a plný příslibů. Ale svět má ve zvyku naše naděje a sny postupně ubíjet, až se promění v něco úplně jiného. Možná mi tenhle případ poskytne příležitost vrátit úder.

Po tom, co se tu ráno seběhlo se Straussem, se mi nechce opouštět kancelář, ale kdybych tu zůstala ještě minutu, moje narůstající klaustrofobie by se stala nesnesitelnou. Vezmu si kabelku a připravím se sejít dolů. Pro jistotu vytáhnu z tašky paralyzér, kdyby Strauss